

تجمع نیترات در گیاهان و سمیت آن برای جانوران^(۱)

از: م. رایت وک. دیویسی

ترجمه:

دکتر غلامحسین حق نیا - دکتر عوض کوچکی^(۲)

قسمت اول: تجمع نیترات در گیاهان

مقدمه

یون فراوان و متحرک نیترات در سوخت و ساز گیاهان عالی دارای اهمیت بسیار است. نیترات شکل غذائی اصلی ازت در اکثر خاکها است و اغلب اولین عامل محدود کننده رشد گیاهی بشمار میرود. در بسیاری از موارد بلافاصله پس از جذب مورد استفاده قرار گرفته و غلظت آن در داخل بافتهای گیاهی هرگز به بیش از چند صد قسمت در میلیون نمیرسد. در طی سه چهارم قرن گذشته، اغلب مشاهده شده است که نیترات به غلظتهای زیاد در داخل گیاهان تجمع کرده و نتایج خطرناکی برای حیواناتی که با این گیاهان تغذیه می شوند دارد. انسان و حیواناتی که در مجاورت فرآورده های تجزیه گازی آن قرار میگیرند نیز در معرض خطر قرار گرفته اند. با در نظر داشتن پراکندگی یون نیترات در دنیا هیچ جای تعجب نیست که حالاتی از این قبیل را که در بسیاری از نقاط دنیا اتفاق افتاده است مشاهده نمود. لیکن حالات مذکور در نواحی

فهرست مطالب

مقدمه

شناسائی نیترات بعنوان یک عامل سمی

تجمع نیترات در گیاهان

الف: واکنشهای سوخت و سازی نیترات

ب: عوامل داخلی مؤثرتر بر تجمع نیترات

ج: عوامل خارجی مؤثر بر تجمع نیترات

تلفات نیترات بعد از برداشت محصول

سمیت نیترات برای حیوانات

الف: نشخوارکنندگان در مقایسه با غیر نشخوارکنندگان

ب: اثر بر سیستم عروق

ج: انواع مسمومیت ها

د: خطرات بالقوه نیترات برای انسان

نتایج

مراجع

۱- از مجله Advances in Agronomy شماره ۱۶ صفحه ۱۹۷ تا ۲۴۷.

۲- اعضاء هیات علمی گروه زراعت دانشکده کشاورزی دانشگاه فردوسی.

جغرافیائی بخصوصی تمرکز یافته و مبین آنست که شرائط محلی در تجمع بیش از حد معمول نیترات سهم عمده ای دارد. مشاهده شده است که در کشاورزی غذاهائی که حاوی مقدار زیاد نیترات باشند برای گاو، گوسفند و سایر دامها تولید مسمومیت حاد میکند (مرگ، ضعف، سقط جنین). مواردی از مسمومیت مزمن نیز گزارش شده است. در مراتع حاوی نیترات زیاد گازهای متصاعد شده از خاکها باعث صدمه بدامها یا مرگ آنها شده است. منابع آب آلوده به نیترات در مسموم کردن حیوانات سهیم بوده و یا کاملاً علت آن بوده اند.

بهداشت و سلامت انسان نیز بهمین طریق در خطر بوده است و در برخی موارد بعلت گازهای حاصله از سیلو یا آلودگی منابع آب مرگ و میر زیادی تولید شده است. هیچگونه گزارشی در مورد مقادیر کشنده نیترات در مواد گیاهی، که از طریق تغذیه مستقیم برای انسان حادث شده باشد، وجود ندارد و احتمالاً تغذیه مواد گیاهی برای انسان تلفاتی ایجاد نمی کند.

عامل اکثر تحقیقاتی که تا بحال روی تجمع نیترات و سمیت آن انجام شده است زیانهای اقتصادی سنگین حاصل از آن بوده است. نوشته های علمی که در این زمینه وجود دارد شامل مطالعاتی روی مقدار نیترات در گیاهان و گزارش هائی در مورد عکس العمل دامها نسبت به مقادیر مشخص نیترات یا نمکهای نیترات می باشد. از نتایج این بررسی ها در مراکز تحقیقاتی متعدد برای محدود نمودن خطرات مربوطه توصیه هائی نموده اند. تحقیقات اخیر در دو مسیر اصلی هدایت شده است: (۱) کوششهایی برای توضیح وجود مسمومیت مزمن نیترات، (۲) کوششهایی برای از بین بردن فرآیندهائی که منجر به تجمع نیترات در گیاهان می شود. بطور کلی این بررسیها بطور

فرآینده ای به سمت جنبه های فیزیولوژیکی و بیوشیمیائی سوق داده شده است.

این بررسی کوششی برای خلاصه نمودن دانش فعلی در زمینه مشکل تجمع نیترات در گیاهان و عواقب تغذیه نیترات یا نیتريت در حیوانات می باشد. در اینجا سعی بر این نبوده است که فیزیولوژی نیترات در گیاهان به نحوی که برستروم (۲۹) یا مککی (۱۰۹) انجام داده اند مرور شود. بویژه این که یک مرور جامع می باشد. در اینجا به اختصار زیان های وارده به انسان بحث می گردد.

شناسائی نیترات به عنوان یک عامل سمی:

گزارش مایو (۱۱۱) در مورد مسمومیت تعدادی از دامها در کانزاس در اثر تغذیه ساقه ذرت عموماً به عنوان معتبرترین و کامل ترین سندی است که می توان در زمینه سمیت نیترات بان رجوع کرد. توضیحاتی که نامبرده درباره علائم ظاهری در حیوانات و نیز شرائطی که در آن گیاه روئیده شده داده است مشابه با موارد مشاهده شده در مناطق دیگری باشد. مایو به این دلیل ذرت را انتخاب کرد که مشاهده نمود این گیاه از نظر نیترات پتاسیم غنی بوده و میتوان بلورهای فراوان نیترات پتاسیم را در محل اتصال برگ به ساقه، در محلهای بریدگی و نیز داخل ساقه ها، مشاهده نمود. نظر مایو مبنی بر آتش گرفتن ساقه ها مانند جرقه بوسیله کبریت با آزمایشات بعدی نیز به اثبات رسید (۱). ترن (۱۷۱) گزارش داد که رگبرگ اصلی برگ شلغم محتوی حدود ۴ درصد ازت نیتراته بوده و در هنگام سوخت تولید انفجار نمود. دو عدد از نمونه هائی که در آزمایش مایو کشنده بوده اند حاوی ۲/۶ و ۳/۵ درصد ازت نیتراته بودند. مایو بعد از مشاهده این

بلورها ، نیترات پتاسیم را به سه راءس گاو خورانیید و هر سه تلف شدند . نامبرده به این نتیجه رسید که علائم ظاهری بعلت مسمومیت پتاس بوده است ولی سهوا " بروز مرگ بعلت قسمت کاتیون تشخیص داده شد . البته آزمایشاتی که چند دهه بعد انجام شد نشان دادند که کاتیون در این آزمایش بی اثر بوده است کرافورد (۴۲) .

ضررهای منسوب به نیترات ، آنطوری که توسط نمک هایش شناخته شده است ، با تحقیقاتی که در طی سالهای ۱۹۲۰ تا ۱۹۳۰* * (۲۳، ۲۵) بعد از بروز مسمومیت ناشی از تغذیه گاه یولاف Oat hay Poisoning در مرکز تحقیقاتی ویومینک

مشاهده گردید شروع شد . متعاقب این موضوع که سمیت ذرت خوشه ای بعلت گلوکسید سیانوژنتیک (Glycoside Cyanogenetic) می باشد کوششهای متعدد بی ثمری برای اثبات وجود سیانور در علوفه خشک انجام گردید (۱۱۹) .

براولی وهمکاران ثابت کردند که علوفه خشک یا نصاره آن مسمومیتی شبیه مسمومیت گاه یولاف بوجود می آورد . از این مهمتر این محققین توسط آزمایشات اسپکتروسکپی وجود متموگلوبین (Methemoglobin) را در خون حیوانات مسموم تشخیص دادند . مقادیر زیاد نیترات بویژه در صفرا و ادرار نیز از طریق کالبد شکافی مشاهده گردید . تجزیه علوفه یولاف نشان

* - کشف بلورها باعث شد که محققین اولیه تجزیه ها را بر اساس درصد نیترات پتاسیم گزارش نمایند . اخیرا " بر حسب درصد NO_3^- یا درصد ازت نیترا ته گزارش می شود .

اکثریت ۳۶ پژوهشگر و نمایندگان صنعتی که در کنفرانس تجمع نیترات و مسمومیت در روزهای ۱۵ و ۱۶ آوریل سال ۱۹۶۳ در شهر نیویورک شرکت کردند علاقمندی خود را برای استاندارد کردن گزارشها بشرح زیر اعلام داشتند . برای خوراکیها و بافتها بر حسب درصد ازت نیترا ته ، برای محلولهای فیزیولوژیکی بر حسب میلی موز در میلی لیتر در این مقاله از همین استاندارد ها استفاده خواهد شد . برای تبدیل ، ازت نیترا ته به NO_3^- آنرا در $4/43$ ضرب کنید و برای تبدیل ازت نیترا ته به پتاسیم آنرا در $7/22$ ضرب کنید .

در کارهای سم شناسی با نیترات استانداردهای بیشتر نیز مطلوب به نظر میرسد در گزارشهای جدید مربوط به کشورهای انگلیسی زبان از هیبرید ، یعنی گرم بر ۱۰۰ پاوند وزن بدن استفاده می شود از این متد نیز در اینجا استفاده خواهد شد . برای تبدیل گرم بر ۱۰۰ پوند به میلی گرم بر کیلوگرم ، آنرا در عدد $22/05$ ضرب کنید .

** - اکثر محققین امریکائی برادلی و همکارانش را بعنوان کسانی می شناسند که برای اولین بار متموگلوبینی نیما (methemoglobinemia) را که در اثر تغذیه ایجاد شده بود کشف نمودند . لیکن لازم است که اولویت را بطور مناسب تر به ریمینگسن و کوپن (۱۳۶) بخاطر مطالعاتشان در مورد مسمومیت حاصله از گیاه تریبولوس (Tribulus) در افریقای جنوبی تعلق داد . این روش تحقیقی را می توان در قالبی نسبتا " فشرده در مجله 30, 472-482 (1933 S.African J.Sci) پیدا کرد . استین (۱۹۵) حتی به مراجع اولیه تر اشاره می کند ، لیکن در تحقیقات ظاهرا " به چاپ نرسیدن گرین در سال ۱۹۲۶ ملاحظه می شود که با خوراندن گونه تریبولوس (Tribulus sp.) بصورت مایع به گوسفند می توان متموگلوبینی نیما را تشخیص دهد .

داد که قسمت‌های فوقانی گیاه حاوی ۱/۵ درصد و ساقه ها ۳۵/۰ درصد و برگها ۵۸/۰ درصد از نیترا ته بودند. محققین در ویومینگ با خوراندن عصاره حاصل از آب یولاف، محلولی از نیترا ت پتاسیم با قدرت معادل آن، و عصاره ای از یولاف که ۷۰ درصد نیترا ت آن از طریق کریستالیزه کردن خارج شده بود، به سه گوساله نشان داد که وجود نیترا ت زیاد عامل مسمومیت بوده است. تنها گوساله‌ای که بان عصاره بدون نیترا ت داده شده بود زنده ماند و بقیه با علائم مشخص تلف شدند.

آزمایشاتی که در ویومینگ و بعداً در ساسکاچوان (۴۵) و جاهای دیگر صورت گرفت این نکته را روشن ساخت که نیترا ت موجود در گیاهان بعد از هضم توسط دام به نیترا ت احیا می‌شود. نیترا ت حاصله با هموگلوبین خون ترکیب گردیده و تولید متموگلوبین می‌نماید. در مواردی که اشتباهاً " مسمومیت سیانور تشخیص داده شده باشد خوراندن نیترا ت سدیم بعنوان پادزهر نه تنها آنرا تخفیف نمیدهد بلکه مسمومیت را تشدید می‌نماید. گرچه حیوانات توانستند مقادیر کمی متموگلوبین را برای مدت طولانی تحمل کنند ولی وقتی درصد زیادی از هموگلوبین تبدیل شده باشد صدمات حاصله از کمبود اکسیژن می‌باشد. در کانادا در آزمایشی هنگام کالبد شکافی حیوانات مسموم بوی اکسیدهای ازت مشخص گردید. این خود نظریه احیای نیترا ت را در مسمومیت ها تقویت می‌نماید.

در چند مورد، احیای نیترا ت به نیترا ت قبل از تغذیه اتفاق افتاده است. ظاهراً " فعالیت باکتریهائی در بافت تازه یا عصاره حاصل مسئول این اثر بوده است.

برای مشخص کردن مقدار مطمئن نیترا ت محتوی خوراک دام مشکلات قابل ملاحظه ای بوجود آمده است. (مشکلات مذکور تا امروز ادامه داشته و در قسمت های بعدی این مقاله مورد بحث

قرار می‌گیرند. خوراندن نیترا ت به اندازه های احتمالاً " خطرناک همیشه علائم مشخصه مسمومیت نیترا ت را بطور یکنواخت تولید نکرده و علائم مسمومیت "گاه یولاف"، ساقه ذرت و یا خوراکیهای موجد مسمومیت را تکرار نمی‌کند. اختلافات موجود بین گونه های دامی و بین افراد هرگونه و نیز بین نژادها میتواند دلیل این امر باشد.

درباره مسمومیت مزمن و یا طولانی نیترا ت از سال ۱۹۵۵ بحث و آزمایشات فعالی در جریان بوده است. بالا رفتن وزن یا تولید شیر، کمی اشتها، سقط جنین و دیگر اثرات مضر را به رژیم هائی نسبت داده اند که حاوی غلظت های زیاد نیترا ت می‌باشد. بطور کلی عدم علائم مشخص و واضح باعث محدود شدن تشریح و تفسیر رل نیترا ت می‌گردد. توجهات بیشتر به مطالعات اساسی راجع به عمل شکنه، انتقال اکسیژن و فیزیولوژی تولید مثل در حیوانات معطوف شده است.

متخصصین کشاورزی برای شناخت منابع بالقوه غذایی که از لحاظ نیترا ت غنی باشد نمونه های گیاهی از مراتع، مزارع و کرت های آزمایشی را جمع آوری کرده و تجزیه می‌کنند و از این طریق آنهاسعی خواهند کرد عواملی که تجمع نیترا ت را کنترل می‌کند شناسائی نمایند. این گروه دریافته اند که در حالیکه بعضی از گونه های گیاهی بطور منظم نیترا ت را بیش از دیگران در خود جمع می‌کند ولی نمی‌توان گونه هائی را بوجود آورد که مقادیر نیترا ت آنها برای مقاصد تغذیه ای مناسب باشد. این موضوع باعث شده است که همکاری آنها با متخصصین تغذیه دام امکان پذیر نباشد، لذا این محققین نیز بیشتر توجه خود را به مطالعات اولیه معطوف داشته اند.

بانگاهی به گذشته دیده می‌شود که متخصصین کشاورزی،

دامپزشکان و دامپرووران از همان آغاز کوششهای خود را با هم تلفیق نموده‌اند، لیکن پیشرفت‌های حاصل در علوم سم‌شناسی، فیزیولوژی گیاهی و حیوانی و بیوشیمی در تحقیقات مربوط به تجمع نیترات و مسمومیت حاصله از آن بکار گرفته نشده است.

در سال ۱۹۴۵ نیترات زیاد در آب چاهها عامل ایجاد بیماری متموگلوبی، نیما در نوزاد تشخیص داده شد. از آن زمان توجه زیادی از طرف مقامات بهداشتی نسبت باین مسئله مبذول گشته است. گازهای سیلو (NO ، NO_2 ، N_2O_4) که وجود آن توسط محققین متعدد در طی سالها گزارش شده است، در اواسط دهه ۱۹۵۰ به ویژه در منطقه کمربندی کشت ذرت در غرب امریکا فراوان بچشم خورده است و مشخص شده است که این گازها از نیترات موجود در بافتهای گیاهی سیلو شده بوجود آمده است.

تلفات چشم گیر اخیر در اثر سمیت نیترات و یا گازهای سیلو آگاهی عموم را باین حقیقت افزایش داده است که نیترات و مشتقات آن بالقوه خطرناک هستند. متأسفانه بسیاری از مسائل دامی را که خوب مشخص نشده‌اند به "مسمومیت نیترات" نسبت داده شده است. این موضوع با توجه به عدم اطمینانی که در مورد مسمومیت مزمن نیترات صادق است قابل فهم می‌باشد بسیاری از این گونه عوارض توسط افرادی تشخیص داده شده است که با این مسئله و یا علائم آن آگاهی کامل ندارند.

تجمع نیترات در گیاهان

الف: واکنشهای سوخت و سازی نیترات

اکثر ترکیبات شیمیائی ازت دار که توسط گیاهان جذب می‌شود بصورت نیترات است. بنابراین تجمع نیترات حاکی از

آنست که سرعت تبدیل در گیاه هماهنگ با سرعت جذب این ترکیب نمی‌باشد. اغلب اوقات تجمع نیترات موقتی است، بدین ترتیب که با ازدیاد سن گیاه مقدار آن کم شده و در مرحله رسیدگی مقدار نیترات تشخیص داده شده در گیاه ناچیز یا به صفر می‌رسد. آن میزان نیترات که بتواند برای دام خطرناک باشد مشروط بر اینکه جذب مجدد آن توسط گیاه انجام نشود فقط برای مدت چند روز در گیاه خواهد بود.

وجود نیترات در داخل بافت بعضی گونه‌های گیاهی طبیعی است. مشاهده شده است که در برخی محصولات مقدار نیترات با محصول نهائی رابطه مثبت داشته و تجزیه بافت این گونه محصولات به عنوان راهنمائی جهت تعیین میزان مناسب کودهای شیمیائی بکار می‌رود. تا آنجا که معلوم شده است، تجمع نیترات برای گیاه مضر نیست. البته در بعضی شرائط مانند خشکی و کمبود عناصر که باعث افزایش تجمع نیترات می‌شوند، علائمی را تولید می‌کنند که مؤید تجزیه شیمیائی است. اغلب گیاهانی که نیترات زیاد دارند نمی‌توان از گیاهانی که نیترات کم دارند تشخیص داد. گزارشهای متعدد نشان می‌دهد که گیاهان با نیترات زیاد علائم کمبود ازت را نشان داده‌اند (۶) مولدر، (۱۱۵)، نایتینگل و همکاران (۱۲۰).

هر اتم ازت که بصورت نیترات جذب شده و بصورت پروتئین درآید از ۸ تغییر ظرفیت الکترونی یعنی از ۵- تا ۳- میگذرد. گرچه در گیاهان عالی مقدار زیادی اطلاعات مربوط به تغییرات نیترات از روی مطالعات موجودات زنده ذره بینی حاصل شده است تصور می‌شود که احیای نیترات بترتیبی باشد که اخیراً توسط نیسن (۱۱۷) بررسی گردیده است. در مورد تعداد و ماهیت واسطه‌هایی که بین نیتترین (۳+)، اولین فرآورده احیا و آمونیاک و ازت آمینی (۳-) موجود است تردید وجود

دارد. واسطه های غیر از نیتريت اکثرا " مقدارشان ناچيز بوده و در غلظت های بيشتر بصورت سمی ظاهر می شوند. در بسياری از بافتهای گیاهی که حاوی نیتريت زياد بوده اند حتی نیتريت هم يافت نشده است. احتمالا " مداخله در عمل اسيميلاسيون باعث تجمع نیتريت در گیاه گردیده و اين عمل در مرحله تبدیل نیتريت به نیتريت اتفاق می افتد.

متخصصين کشاورزی بافرايند دی نیتريفیکاسيون در خاک که نتیجه آن متصاعد شدن کارازت است آشنائی دارند شاید آشنائی اين اشخاص با تلف شدن گازهای ازتی که از بافتهای گیاهی مرطوب، که حاوی مقدار زيادی نیتريت بوده و در محیط های با اکسیژن محدود مانند مواد تازه سيلو شده ذرت، متصاعد می شوند کمتر باشد. گازهای متصاعد شده سيلو نه تنها شامل ازت ملکولی (ظرفيت صفر) است بلکه اکسید نیترو (+۱) و اکسید نیتريك (+۲) و اکسید ازت (+۴) را نیز دارا است (دو تاي آخر فاسد کننده خطرناک هستند). تمام اينها در مرحله اکسید اسيون بين نیتريت و آمونیاک وجود دارد. فرآورده های گازی مذکور عموما " در یک گیاه برداشت نشده يافت نمی شوند، ليکن اين گازها اجزاء سری اکسیداسيون هستند که بايد در حين سوخت و ساز نیتريت توسط گیاه مهار و محاصره شوند. تشکیل یکی از اين گازها يا تشکیل آمونیاک به عواملی از قبيل فراهم بودن اکسیژن و وجود سيستمهای آنزیمی بستگی دارد.

ب - عوامل داخلی مؤثر بر تجمع نیتريت

۱- اختلافات ويژه

اجزاء طبقه بندی گیاهی از نظر گرایش به تجمع نیتريت متفاوت هستند. بررسیهای گیاهی و مقایسه های آزمایشی

مثالهایی را که حاکی از اختلافات واريتها ای، گونه ای، جنسی و فامیلی باشد نشان داده اند. در عين حال اختلاف نظرهای زيادی نسبت به اعتماد و اطمینان روی این طبقه بندیها مخصوصا " آنهایی که از طریق بررسی بدست آمده اند وجود داشته است. مرحله رشد گیاه و نیز تعدادی عوامل محیطی بر مقدار نیتريت مؤثر بوده و در اکثر گزارشها این گونه عوامل ذکر نشده اند. تغییرات از گیاهی به گیاه دیگر ممکن است فوق العاده زياد باشد (۹۵). شواهدی وجود دارد که گیاهانی که بطور معمولی مقدار نیتريت کمی دارند در تحت شرائط بخصوصی میتوانند مقادير خطرناک آنرا در خود جمع کنند. برای مثال در آزمایشات متعدد مقدار نیتريت در علفهای چمنی چند ساله مراتع کم بوده است و در نواحی که مشکل مسمومیت نیتريت وجود دارد این گونه گیاهان سالم و بی ضرر تشخیص داده شده اند گیلبرت و همکاران (۶۳)، وایت هدوموکسون (۱۹۱) اما مشاهده شده است که همین علفها در نقاط دیگر مقادير زيادی نیتريت را در خود جمع کرده اند کرتشم (۱۰۰)، الفسون (۱۲۴) استیلینگز و همکاران (۱۶۱).

در میان بررسیهای جامع کامپ بل (۳۱) گیلبرت و همکاران (۶۳) السون و وایت هد (۱۲۶) ساندورایت (۱۶۷) و ب (۱۸۴) ویلسون (۱۹۷) وجود مقدار نیتريت زياد در بعضی خانواده های گیاهی قابل توجه است. اعضاء خانواده تاج خروس (Amaranthaceae)، اسفناجیان (Chenopodiaceae) صلیبان (Cruciferae)، کاسنی (compositae) گندمیان (Gramineae) و سیب زمینی (solanaceae) بویژه جزء گیاهان تجمع دهنده نیتريت بحساب آمده اند. ليکن اعضاء این خانواده های گیاهی از لحاظ تعداد زياد بوده و در نواحی که مسمومیت نیتريت اتفاق افتاده است این گیاهان از نظر

اقتصادی مهم بوده و احتمالاً " نمونه برداری روی آنها بهتر و کاملتر از خانواده های دیگر صورت گرفته است . تا آنجا که از گزارشهای انتشار یافته معلوم میشود هیچ خانواده ای از گیاهان عالی و یا حتی هیچ جنسی که دارای تعداد زیادی گونه باشد بمنظور تعیین مقدار نیترات بطور سیستماتیک نمونه برداری نشده است . در صورتیکه از طریق تحقیق اطلاعاتی بدست آید اختلافات تاکسونومیکی که بر اساس شکل ظاهری گلها می باشد ممکن است مرتبط با صفات خاص فیزیولوژیکی نباشد .

یکی از تعداد محدود گزارشهای چاپ شده در مورد مقایسه گونه هایی که در مراحل قابل مقایسه رشد برداشت شده است توسط ویلسون (۱۹۷) انجام گرفته است . نامبرده مقدار نیترات شیر سلولی را برای هرگونه اندازه گرفت :

متأسفانه مقادیری که در مقایسه های متعدد دیگر توسط ویلسون استفاده شده است با داده هایی که در قسمت دیگری از همان مقاله ارائه شده است نامربوط می باشد . البته اختلافات موجود بین جنسهای گونه های گیاهی

در ذخیره نیترات در طرح ریزی برنامه چرای مراتع یا برنامه های تغذیه ای حائز اهمیت فراوان است . مطالعاتی روی اختلافات وارپته ای از نظر مقدار نیترات بطور مفصل در مورد گیاهان مختلف از جمله یولاف (۶۷، ۴۴) ذرت (۸۱، ۲۰۷) چندر قند (۱۵۴) ریگراس چند ساله ، تیمونن (۴) و پنبه (۱۱۰) انجام گرفته است . در تمام موارد اختلافات بین وارپته ای ، هر چند کوچک ولی یکنواخت بودند . گال وکلپ (۶۷) با آزمایشی روی ۱۲ وارپته یولاف در دو محل مختلف دریافتند که گرچه میانگین مقادیر نیترات در یک محل دو برابر محل دیگری بود (جدول شماره ۱) تفاوت های موجود تقریباً " مشابه بوده و همبستگی بین محصول و مقدار نیترات معنی دار نبود . چنین پیشنهاد شده است که اختلافاتی از این نوع میتواند جهت اصلاح وارپته هایی با نیترات کم مفید باشد ، بویژه که چنین وارپته هایی احتمالاً " از نظر میزان کربوهیدرات قابل استفاده غنی بوده (۹۱) و یا نسبت به اثرات سایه اندازی متقابل مقاوم هستند (۹۸) .

<u>Plants growing in association</u>	<u>NO₃-N (p.p.m.)</u>
Glycine max, Amaranthus retroflexus, Portulaca oleracea	226, 323, 1329
Panicum miliaceum, Helianthus tuberosus	87, 346
Panicum capillare, Fagopyrum esculentum, Amaranthus retroflexus	122, 207, 316
Amaranthus retroflexus, Portulaca oleracea	1255, 1329
Panicum capillare, Glycine max, Amaranthus retroflexus	117, 226, 411

تمرکز نیترات در بافتهای گیاه:

این حقیقت که نیترات بطور یکنواخت در سرتاسر بافتهای گیاهی توزیع نشده است در اوایل کار توسط برتلو (۱۲) تشخیص داده شد. اکثر پژوهشهای بعدی روی تجمع نیترات شامل اندازه گیریهای در برگ، ساقه و یا اندامهای تولیدمثلی بوده است.

بطور کلی، نیترات در ساقه بیشتر از برگ بوده و برگها به نوبه خود حاوی مقدار بیشتری نیترات در مقایسه با قسمتهای گل می باشد. اطلاعات مربوط به مقدار نیترات در ریشه اندک است، لیکن مقادیر نیترات در ریشه کمتر از ساقه و بیشتر از برگ می باشد. مقدار نیترات در قسمتهای پائین ساقه ها زیادتر از قسمتهای فوقانی است. داده های وایت هدوموکسون (۱۹۱) در جدول شماره ۲ به عنوان نمونه ای از مطالعات در این زمینه می باشد.

در آزمایشی که توسط سورنسن (۱۵۴) انجام گرفت معلوم گردید که برگهای مسن تر و خارجی تر چغندر قند دارای کمترین مقدار ازت کل ولی بیشترین مقدار ازت نیتراتی می باشد. دمبرگ ها طبق معمول چندین مرتبه بیشتر از خود برگ نیترات را در خود جمع می کنند (جدول شماره ۳). سورنسن توزیع نیترات را به متابولیسم نسبتاً کند در قسمتهای مسن تر نسبت داده است.

در یک مطالعه مفصل ترکه در سال ۱۹۶۰ توسط هراکرو کامو (۷۸) روی ساقه نوعی علف چمنی (*purpurem Pennisetum*) انجام شد نتیجه گیری گردید که توزیع نیترات در برگ از نوک بطرف پایه می باشد. قسمتی از این اطلاعات در جدول شماره ۳ ملاحظه می گردد.

از زمان پژوهشهای اولیه توسط شیمپ (۱۴۱) و زاخاریا

(۲۰۵) مطالعات بسیار کمی روی تمرکز نیترات در بافتهای سلولهای بخصوص گیاهی انجام شده است، در حالیکه این موضوع می تواند رشته تحقیقاتی جالبی را برای افرادی که بنحوی با تجمع نیترات سروکار دارند تشکیل دهد.

در تجمع نیترات محلی که عمل احیاء صورت می گیرد قابل توجه می باشد. بولارد (۱۹) در مقاله ای راجع به انتقال نیترات در آوندهای چوبی، اظهار داشت که بطور کلی نیترات در گیاهان چوبی در سیستم ریشه احیا می شود. نامبرده در شیره آوندی ۶۸ گونه از ۱۱۰ گونه گیاهان دولپه ای را که تحت آزمایش قرار داده بود نیترات مشاهده نکرد (۱۸). در تمامی گونه های مورد آزمایش مقداری ازت به فرم آلی (احیاء شده) در آمده بود. تجمع نیترات در قسمتهای هوایی بسیاری از گیاهان علفی نشان می دهد که احیاء نیترات در ریشه های آنها صورت نمی گیرد، با وجود این بولارد معتقد است که اگر روشهای تهیه عصاره توسعه یابد، مقادیر معتدنا بهی از ترکیبات احیاء شده ازت را می توان در شیره خام پیدا نمود. پشتیبان عقاید وی مشاهدات هیگ من و فلشر (۶۹) است که نشان می دهد ریشه جوانه های ذرت نسبت به ساقه ها ۸۰ درصد بیشتر فعالیت احیا کنندگی نیترات دارند. باید توجه داشت که در روشهای تجزیه موجود برای درختان و نیشکر میزان ازت کل در برگ اندازه گیری می شود، در حالیکه در مورد ذرت، پنبه، و چغندر قند آزمایش برای نیترات انجام می شود.

عقیده کلی بر آنست که فعالیت احیا کنندگی در

جدول ۱- مقدار ازت نیتراتی برحسب درصد وزن ماده خشک در واریته های مختلف یولاف که بمنظور تهیه علوفه

خشک تحت شرائط آبیاری و کود شیمیائی (Archer) و در شرائط دیم (laramie) در ایالت ویومینگ کاشته شده اند . *

مراحل رشد **

واریته	درجه بندی کلی	Archer				Laramie				میانگین کلی	
		۴	۳	۲	۱	۴	۳	۲	۱		
improvcd Garry	کمترین	۰/۵۹	۰/۱۸	۰/۲۰	۰/۴۱	۰/۴۰	۰/۶۵	۰/۷۸	۰/۸۷	۱/۲۲	
Swedish Select	بیشترین	۰/۸۰	۰/۱۹	۰/۴۲	۰/۶۴	۱/۰۰	۰/۸۷	۰/۸۴	۱/۰۶	۱/۳۶	
میانگین ۱۲ واریته	—	۰/۶۷	۰/۲۰	۰/۳۳	۰/۴۸	۰/۵۸	۰/۶۶	۰/۸۱	۱/۰۰	۱/۳۲	

* آمارازگال وکلپ (۶۷)

** مراحل رشد : ۱- ۲۵% گل دهی ، مرحله ۲- ۵۰% خوشه ها در مرحله شیری ، ۳- ۵۰% خوشه ها در مرحله خمیری نرم ، ۴- ۵۰%

خوشه ها در مرحله خمیری سفت .

جدول ۲ - توزیع ازت نیتراتی بر حسب درصد ماده خشک ذرت دندان‌های که در ۴ سپتامبر ۱۹۴۵ نمونه برداری شده است. *

نمونه	موقعیت گره از ریشه تا کاکل													
	۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	*	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴
پهنک‌برگ	۰/۰۴۹	۰/۰۳۴	۰/۰۲۴	۰/۰۱۴	۰/۰۰۷	۰/۰۰۷	۰/۰۰۶	۰/۰۰۷	۰/۰۰۶	۰/۰۰۸	۰/۰۰۶	۰/۰۰۷	۰/۰۰۸	۰/۰۰۳
رگبرگ اصلی	۰/۰۸۱	۰/۰۶۳	۰/۰۵۲	۰/۰۴۸	۰/۰۳۱	۰/۰۳۱	۰/۰۳۱	۰/۰۰۴	۰/۰۰۴	-	-	-	-	-
غلاف	۰/۱۲۶	۰/۰۶۰	۰/۰۶۰	۰/۰۴۳	۰/۰۳۲	۰/۰۲۴	۰/۰۲۱	۰/۰۱۲	۰/۰۱۲	۰/۰۱۰	۰/۰۲۴	۰/۰۲۰	۰/۰۰۶	۰/۰۰۸
میان‌گره	۰/۲۹۳	۰/۲۶۹	۰/۲۰۲	۰/۱۳۹	۰/۱۲۰	۰/۰۹۷	۰/۰۹۲	۰/۰۹۲	۰/۰۸۰	۰/۰۸۱	۰/۰۶۳	۰/۰۶۶	۰/۰۹۵	-
ساقه	-	۰/۰۸۵	۰/۰۴۶	۰/۰۴۹	۰/۰۲۷	۰/۰۲۰	۰/۰۱۵	-	-	-	-	-	-	-
سنبله	-	-	-	-	۰/۰۰۸	۰/۰۱۱	۰/۰۱۰	-	-	-	-	-	-	-
کاکل	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	۰/۰۲۰

* آمار از وایت هدوموکسون (۱۹۱)

جدول ۳- مقدار ازت کل و ازت نیتراتی که در برگهای چغندر قند علوفه ای در ۲۷ اوت برداشت شده است . ارقام برحسب درصد وزن ماده خشک هستند *

پارامتر	موقعیت برگ				میانگین وزن شده
	مرکزی	داخلی	میانی	خارجی	
دمبرگ					
ازت کل	۳/۸۰	۲/۰۳	۱/۷۳	۱/۸۹	۱/۸۷
ازت نیتراتی	۰/۲۳	۰/۴۵	۰/۷۴	۱/۲۸	۰/۸۳
ازت نیتراتی در صد کل	۶/۰	۲۲/۱	۴۲/۵	۶۷/۵	۴۴/۲
تیغه برگ					
ازت کل	۵/۷۰	۴/۸۰	۴/۱۵	۳/۶۰	۴/۱۰
ازت نیتراتی	۰/۰۷	۰/۰۶	۰/۱۰	۰/۱۸	۰/۱۲
ازت نیتراتی ، در صد کل	۱/۲	۱/۴	۲/۴	۵/۰	۳/۰

* آمار از سورنسن (۱۵۴) .

گونه های علفی در قسمتهای فتوسنتز کننده برگها تمرکز یافته است. تمرکز مولیبدوم رادیواکتیو در گوجه فرنگی مؤید این عقیده می باشد، استاوت و میگر (۱۶۳). بدون شک شیره آوندی بسیاری از گیاهان دارای نیترا ت بوده، و در بعضی گونه ها غلظت آن بیش از ۲۵۰ قسمت در میلیون از نیترا تی می رسد لاری و همکاران وهلی و همکاران (۱۰۴، ۸۲). هیچ گونه توضیحی راجع به دلیل اینکه گیاهان چوبی نسبت به گیاهان علفی از لحاظ احیای نیترا ت متفاوتند وجود ندارد. بنا به عقیده مک کی (۱۰۹) عمومیت دادن این موضوع احتیاج به زمان داشته و نمی توان با قاطعیت بیان نمود زیرا برگ بعضی گونه های چوبی حاوی نیترا ت می باشد.

در مطالعات انجام شده متعدد در مورد دلائل تمرکز نیترا ت بحث زیادی نشده است. توضیحی که ظاهرا " بطور ضمنی مورد قبول قرار گرفته است آنست که قسمت اعظم نیترا ت در سیستمهای آوندی و در راه رفتن به محل احیاء شدن بوده و عبور آن بعللی کند شده است. از آنجا که منبع اصلی نیترا ت در خاک بودن و محل های سوخت و سازی اساسا " در مریستم ها میباشد، با افزایش ارتفاع گیاه تجمع نیترا ت در قسمتهای فوقانی کاهش می یابد.

در مواردی که تجمع نیترا ت بیش از اندازه باشد چنین مفهومی از تمرکز آن اساسا " ناکافی است چون حتی اگر آوندهای چوبی را با کریستال های نیترا ت پر کنند حجم آوند چوبی کمتر از آنست که بتواند غلظت های مشاهده شده را در خود نگهدارد. گاهی اوقات مقادیر خیلی زیادی که در ساقه ها رگبرگ های اصلی و دم برگ ها یافت شده است احتمالا " مبین تجمع فعال نیترا ت در بافتهای مجاور آوندها است. بنابراین پارانشیمهای آوندی و دیگر سلولهای پروتوپلاسمی باید مکانهای اصلی تجمع سنگین

نیترا ت باشند. احتمالا " تاء خیر تجمع نیترا ت در گیاهان بسیار جوان بدین علت است که هنوز سلولها برای تجمع آن توسعه کافی نیافته اند بالاخره ادامه مطالعات احیا کننده نیترا ت بطرف بافتهای ذخیره کننده نیترا ت ممکن است به یک مفهوم روشن تر در مورد فرایند تجمع نیترا ت منجر گردد.

سن گیاه

آزمایشاتی که شامل نمونه برداری متناوب در دوره رشد گیاهان بوده نشان داده است که با مسن شدن گیاه ابتدا مقدار نیترا ت زیاد می شود بطوری که در مرحله قبل از غنچه دهی به حداکثر خود میرسد و سپس کاهش می یابد. اهمیت سن گیاه مشخص نیست و پیشنهادات متفاوتی در این زمینه موجود است. یکی از این پیشنهادات حاکی از آنست که با مسن شدن گیاه نسبت ساقه، برگ و میوه تغییر می کند. مقدار نیترا ت در میوه ها و دانه ها معمولا " بسیار کم است و با افزایش این اجزاء در گیاه وجود مقدار زیاد نیترا ت در سایر قسمتها خنثی می شود. ثانيا " تشکیل میوه یا دانه احتیاج زیادی برای ازت قابل استفاده دارد، وایت هدو همکاران (۱۹۳) در مواردی مشابه آنچه که توسط دیویدسون و همکاران (۴۵) برای یولاف و فلین و همکاران (۵۹) برای ذرت مشاهده شده است، خشکی باعث جلوگیری و یا کاهش تولید دانه شده و مقدار نیترا ت قسمتهای سبزینه ای بمیزان کاملا " بیش از معمول باقیمانده است.

توضیح سومی که در مورد وابستگی بین سن و مقدار نیترا ت وجود دارد آنست که معمولا " قدرت تاء مین ازت خاک با نزدیک شدن گیاه به مرحله رسیدگی کاهش می یابد و این فرصت را به گیاه می دهد که قسمت اعظم نیترا ت را که هنگام وفور جمع نموده است بمصرف برساند. بعضی از محققین مشاهده

جدول ۴- توزیع ازت نیترا ته در قطعات ۲ اینچی برگ در گیاه *Pennisetum Purpureum* *

برگ	قطعات غلات					قطعات برگ					
	۰-۲	۲-۴	۴-۶	۰-۲	۲-۴	۴-۶	۶-۸	۸-۱۰	۱۰-۱۲	۱۲-۱۴	۱۴-۱۶
برگ بیرونی (پائین ترین)	۰	۰	۰	۰	۰	۰	۰	۰	۰	۰	۰
چهارمین برگ	۳	۳	۲	۱	۰	۰	۰	۰	۰	۰	۰
هشتمین برگ (حذف گردیده است)	۱	۳	۳	۲	۲	۲	۲	۰	۰	۰	۰

* : آمارازهار کروکامو (۷۸)

* : مقادیر تقریبی تجزیه شده بادی فنیل آمین = ۰ هیج ، ۱ = ۱ قسمت در میلیون ازت نیترا ته ، ۲ = ۲ قسمت در میلیون ازت نیترا ته ، ۳ = ۶ قسمت در میلیون یا بیشتر ازت نیترا ته .

هیگ من و همکاران در ایالت ایلینویز نشان دادند که تنظیم میزان فعالیت آنزیم احیاء کننده نیترا ت ژنتیکی بوده (۲۰۶) وارثی می باشد (۶۹) و این آنزیم بانور فعال می شود (۶۹) و نوسانات روزانه (۷) و فصلی (۲۰۷) در فعالیت آن می توان مشاهده نمود . در جمعیت های زیاد گیاهی فعالیت این آنزیم تحت تاء شیر سایه اندازی گیاه بر روی خود و بر گیاهان مجاور می باشد (۲۰۷) و درجه هیدراسیون (۶۸) نیز بر آن مؤثر بوده و این آنزیم ماده ای است که به نیترا ت نیاز دارد (۶۹) . پژوهشهای انجام شده روی کلم گل در ایستگاه لانگ اشتن انگلستان ، بویژه با رابطه به مولیبدنم اطلاعات مشابهی را نشان داده است (۱۳۳) .

کرده اند که دادن نیترا ت به دفعات (۴۴، ۱۵۶) و یا تاء خیر در مصرف ازت در طول فصل تا حدودی جبران کاهش نیترا ت در مراحل بعدی را خواهد کرد در عین حال مشاهده شده است که در بعضی موارد استعمال زیاد ازت در اواسط فصل مقدار نیترا ت در ذرت را افزایش نداده است . در بعضی از این موارد ممکن است که خاک برای حرکت دادن ازت به ریشه های فعال خیلی خشک بوده باشد .

سایر عوامل داخلی مؤثر بر تجمع نیترا ت در سالهای اخیر توجه زیادی به آنزیم رداکتاز نیترا ت شده است زیرا آنزیم مذکور با تجمع نیترا ت مرتبط می باشد .

در یک آزمایش نشان داده شده است که میانگین فصلی فعالیت آنزیم احیاء کننده نیترات در چهار گیاه هیبرید ، با مقدار نیترات در آنها همبستگی منفی دارد . (۲۰۷) البته همه بافت‌هایی که از نظر نیترات غنی هستند الزاما " مقدار فعالیت آنزیم احیاء کننده در آنها کم نیست ، زیرا تجمع نیترات تنها مبین اختلاف بین میزان نیترات ورودی و خارج شده یا تبدیل شده بود . همچنین نمیتوان فرض کرد که کلیه بافت‌هایی که مقدار نیتراتشان کم است دارای فعالیت زیاد هستند .

مرحله اولیه تبدیل نیترات به نیتريت سرعت فرایند تبدیل نیترات به ازت آمینی را محدود می نماید (۷۱) . هیگمن و همکاران چنین تصویری کنند که در مورد ذرت این میزان باعث محدود شدن سنتز پروتئین و بالاخره رشد و محصول می شود . بنابراین فعالیت آنزیم احیاء کننده نیترات در یک گیاه اصلاح شده ممکن است نمایانگر پتانسیل محصول آن باشد ، بویژه اگر معلوم شده باشد که تاچه اندازه این فعالیت تحت تأثیر عوامل متغیر زراعی باشد . در رابطه با مسأله تجمع نیترات بهتر است کار به نژادی انتخاب را روی فعالیت زیاد آنزیم احیاء کننده در ریشه ها انجام داد .

برای احیاء نیترات علاوه بر آنزیم و یک منبع دهنده الکترون احتیاج به یک منبع انرژی نیز می باشد . اگرچه مشاهده شده است که احیای نیتراتی در بعضی از گیاهان با واکنش نوری که تولید انرژی و الکترون مینماید مرتبط است در تعداد بسیار زیادی از گونه های گیاهی که نیترات در ریشه آنها احیاء می شود اهمیت یک مکانیسم تنفسی در این امر بثبوت رسیده است . مطالعات زیادی در مورد رابطه بین مقدار هیدرات کربن و تجمع نیترات در گیاهان انجام شده است ، در اغلب آنها یک رابطه منفی بین این دو عامل مشاهده گردیده است . نتیجتا " وجود

مقدار زیاد ازت باعث می شود که گیاه هیدرات کربن ذخیره خود را صرف انرژی احیائی و اسکلت کربنی نموده و بنابراین ذخیره هیدرات کربن نتواند هماهنگ با جذب نیترات باشد . در آزمایشی که برت (۳۰) روی تجزیه روزانه گیاه جوان ذرت انجام داد مشاهده نمود که با کاهش مقدار هیدرات کربن برحسب ماده خشک از ۲۲ درصد به ۱۴ درصد مقدار ازت نیتراتی از ۵/۵۲ به ۵/۸ درصد افزایش یافت . الریچ (۱۷۵) با آزمایشاتی که بر روی بافت چغندر انجام داد پیشنهاد نمود که مقدار ازت نیترات در دمبرگ تا چند هفته قبل از مرحله برداشت چغندر نباید از ۱۰۰۰ قسمت در میلیون کمتر شود . نامبرده اظهار داشته است که بعد از این مدت برای اینکه قند تجمع حاصل کند لازم است که کمبود نیترات ایجاد شود . در آزمایشی (۹۱) بر روی دو نوع علف چمنی که در تاریخهای مختلف بانها کود شیمیائی ازته داده شده بود مشاهده گردید که با دادن کود ازته مقدار هیدرات کربن محلول در آب کاهش و مقدار نیترات گیاه افزایش یافت . کاهش عصاره عاری از بولاف در مرحله ظهور گل همزمان با حداکثر مقدار نیترات در آن بوده است (۱۴۸) . رابطه بین هیدرات کربن و نیترات در عمل میتواند بدین صورت مفید واقع شود که در تغذیه دامهائی که نیترات مصرف میکنند از جیره ای که دارای انرژی زیاد است استفاده شود (۴۳) . نتایج بدست آمده از این بررسی نشان میدهد که وجود نیترات زیاد در گیاه تواءم با کمبود هیدرات کربن قابل مصرف می باشد .

ج: عوامل خارجی موثر بر تجمع نیترات

۱- وجود مواد غذایی

رابطه بین مواد غذایی و میزان نیترات از جمله موضوعهائی است که توجه زیادی را در تحقیقات مربوط به نیترات در گیاهان بخود کسب نموده است.

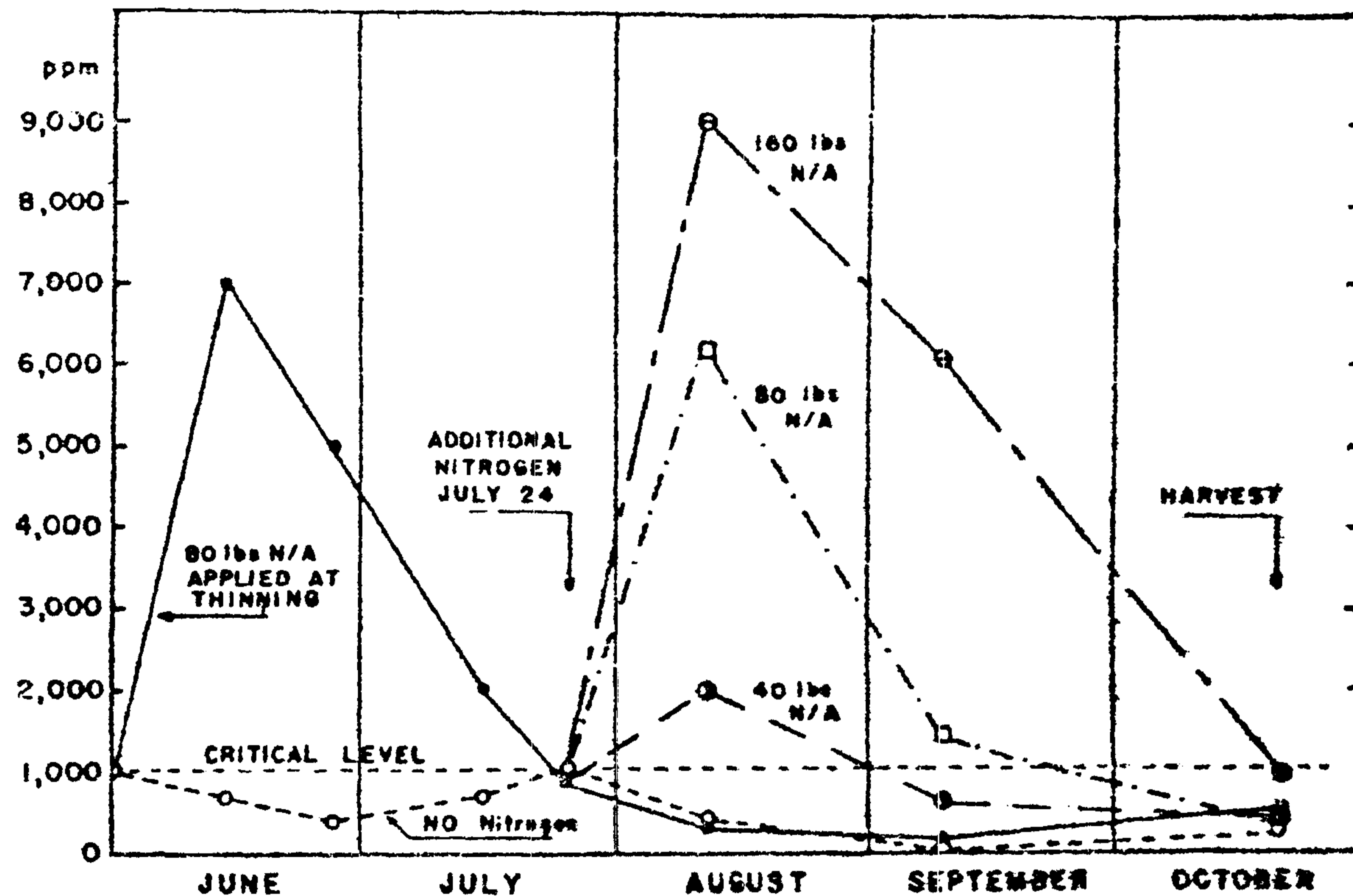
الف - ازت: واضح است که تا زمانی که ماده غذایی نتواند مقدار نیترات را سریعتر از میزان سوخت و ساز در دسترس گیاه قرار دهد نیترات نمیتواند در آن تجمع حاصل کند. اگر بتوان ثابت نمود که اکسیداسیون بعضی مواد غذایی ازته، مثلا "آمونیم، به نیترات میتواند بعد از جذب بمقدار قابل توجهی صورت گیرد موضوع فوق را میتوان رد کرد. این موضوع بدون تأیید است و بنظر میرسد که دارای ثبات نبوده و با آنچه که بنام هدر رفتن ازت احیاء شده اضافی موسوم است مغایرت دارد.

آزمایشات متعددی در زمینه اثر ازت بر روی تجمع نیترات وجود دارد که در اینجا به بعضی از آنها اشاره میشود. در آزمایشی که گریفیت (۳) انجام داد مشاهده نمود که با دادن مقادیر از صفر تا ۲۵۲ پوند در ایکر ازت به سه ترکیب مخلوط نباتات علوفه‌ای یک رابطه مستقیم بین ازت و تجمع نیترات وجود دارد. در آزمایش دیگری با یولاف کشت داده شده در محلول غذایی مشاهده گردید که مقدار نیترات در گیاه با تغییر نیترات موجود در محلول تغییر کرد ولی رابطه مشخصی بین آنها موجود نبود و حداکثر مقدار نیترات بر حسب ماده خشک برابر ۲/۳ درصد بود (۱۴۳). در آزمایشاتی که در دانمارک (۱۵۳) و کالیفرنیا (۱۷۶) انجام شده است مشاهده گردید که

کاربرد کود شیمیائی ازته بر مقدار نیترات مؤثر است، مثال شماره ۱۰. در آزمایش دیگری مشاهده گردید که با بکار بردن سه مقدار متوالی ازت میزان نیترات اضافه گردید (۸۶).

از طرف دیگر اکرسون (۱)، بکرواسلاگ (۹)، ویلسن (۱۹۷) و وولفر (۲۰۰) مشاهده کردند که بعد از بکار بردن مقادیر زیاد کود ازته افزایش نیترات قابل توجه نبود. عده‌ای از محققین مانند اسمیت (۱۴۹) در ایلینویز، دیویسن و رایت (۴۶) در نیویورک و ساندر (۱۶۵) در ویسکانسین علیرغم موفقیت‌های قبلی خود در این زمینه موفق به نشان دادن تجمع نیترات نشدند. توضیحات موجود برای این ناهماهنگی فقط جنبه پیشنهادی و آزمایشی داشته است.

در آزمایشاتی که بوسیله عده‌ای از محققین مانند برت (۱۳۰) هنرودترک (۸۱) و باکر (۶) از طریق کشت در محلولهای غذایی و بوسیله کرافورد و همکاران (۴۴) و فلین و همکاران (۵۹) تحت شرایط مزرعه صورت گرفته است مشاهده شده است که تجمع نیترات در سطح معینی ثابت مانده است. در بعضی آزمایشات (۲۰۲، ۴۴) در تحت شرایط مزرعه مشاهده گردیده است که با بکار بردن ۱۰۰۰ پوند ازت در ایکر، حداکثر مشخصی برای تجمع نیترات نشان داده نشده است. چنین اختلاف نظرهایی میتواند بدون شک مربوط به سرعت نیترات جذب شده از کود داده شده و احیاء آن در داخل گیاه بوده که خود بستگی به عواملی دارد که در اینجا مورد بررسی قرار گرفته‌اند. در آزمایشات برت غلظت بسیار کم نیترات در محلول غذایی، برای اینکه بتواند حداکثر نیترات در گیاه تولید شود، کافی بوده است ولی بشرطیکه این غلظت در داخل محلول با جایگزین کردن مجدد حفظ شود. لازم است تأکید شود که تنها کودهای شیمیائی تجارتي نیست که در گیاه تولید نیترات

شکل ۱: تاثیر مقدار و زمان کود پاشی بر غلظت ازت نیتراته در دمبرگ چغندر قند در دیویس کالیفرنیا (۱۷۶)

میشود. آیش نگهداشتن زمین باعث افزایش نیترات خاک میشود (۱۲۳،۵۸) و بهمین ترتیب باعث افزایش نیترات در گیاه میگردد (۱۰۰،۵۳).

کوششهایی که در زمینه تعیین رابطه بین نیترات خاک و تجمع نیترات در گیاه شده است مواجه با اشکالات زیادی بوده است. بازاء هر آزمایش که در آن یک رابطه نزدیک بین این دو حاصل شده است (۱۹۱) تعداد زیادی آزمایش وجود دارد که در آن روابط ضعیف و بدون نظم و یا حتی عدم رابطه مشاهده شده است. شاید همانطوریکه ولش و بارتولومئو (۱۸۶) نیز

زیاد میکند. مطالعات مسمومیت نیتراتی در مناطقی شروع شد که هیچگونه کود شیمیائی تجارتي به گیاهان زراعی یا مراتع آنجا داده نشده بود. در بعضی موارد تجمع نیترات در اثر کود دامی زیاد بوده است. در آزمایش مایو (۱۱۱) دو عدد از نمونه های ذرت با میزان نیترات زیاد از مناطقی برداشت شده بود که قبلاً "آغل گاو و خوک بوده است. در مناطقی اورگل سیدر فلوریدا (۱۰۰) و تالابهای توری مرکز ویسکانسین (۱۶۸) بدون بکار بردن کود شیمیائی مشاهده گردیده است که گیاهان زراعی و علفهای هرز با محتوی نیترات زیاد تولید

پیشنهاد کرده اند با توجه به سایر عواملی که در این امر دخالت دارند از روی تجزیه شیمیائی خاک نتوان تجمع نیترات در گیاه را پیش بینی نمود. بنظر میرسد که اظهارات اخیر بولدوهویت (۲۱) در این مورد که گفته اند. "چون نیترات در محلول خاک وجود دارد و سرعت جذب گیاه میشود، سرعتی که این نیترات مجدداً جایگزین میشود مهمتر است تا مقدار کل نیترات موجود در خاک" باین امر مرتبط باشد. زمان پاشیدن کود شیمیائی روی علف چمنی بر تجمع نیترات اثر قابل توجهی داشته است. اگر کود درست قبل از مرحله برداشت پاشیده شود باعث میشود که تجمع نیترات در گیاه افزایش یابد. اثر زمان کود دهی بر تجمع نیترات در شکل شماره ۱ نشان داده شده است.

در بیشتر آزمایشات که روی مقایسه انواع مختلف مواد شیمیائی ازت دار صورت گرفته مشاهده شده است که اثرات آنها در اضافه کردن بخاک، کم یا حتی بدون اثر بوده است (۴، ۴۴، ۶۳، ۱۶۵). البته نواکوسکی (۱۲۱) دریافت که با استفاده مقادیر مشابهی از نیترات کلسیم و نیترات آمونیم، و اوره مقدار نیترات حاصله از دو ماده اول بیشتر از اوره و سولفات آمونیم بود. نامبرده همچنین مشاهده کرد که استفاده از فرم جامد این ماده برای گیاه باعث تجمع نیترات بیشتری در مقایسه با فرم مایع آنها گردید. در این مورد هیچگونه توضیحی داده نشده است.

در محلولهای غذائی که ترکیبات مختلف ازت دار ممکن است حالت خود را تا مرحله جذب حفظ کنند اختلافات حاصله را ممکن است بخوبی مشاهده نمود. تعداد بسیار زیادی آزمایش برای مقایسه آمونیم و نیترات انجام شده است ولی این آزمایشات قابل اعتماد نمیباشند. عوامل محیطی مؤثر بر جذب، (۱۰۶) تبدیلات میکروبی و سایر پیچیده گیهای

موجود باعث عدم اعتماد بر نتایج انتشار یافته در این زمینه گردیده است (۱۰۹).

ب - سایر مواد غذائی، از آغاز شناسائی بلورهای نیترات پتاسیم شواهد زیادی درباره وجود یک رابطه مثبت بین میزان نیترات و میزان پتاسیم وجود دارد. در آزمایشی توانسته اند از طریق استخراج مقدار نسبتاً "زیادی نیترات پتاسیم بدست آورند (۲۳، ۱۳۶). چنین تصور شده است که پتاسیم کاتیونی است که جهت حفظ حالت خنثی در موقع تجمع نیترات عمل میکند. این دو یون از بهترین مثالها برای نشان دادن مصرف تجملی در گیاهان عالی می باشند.

آزمایشات در زمینه کاشت در محلولهای غذائی نشان داده است که جذب نیترات از محلولهایی که بوسیله نیترات پتاسیم تهیه شده اند خیلی ساده تر از محلولهای تهیه شده بانیترات سدیم یا کلسیم است (۱۷۳) و مشاهده شده است که افزایش میزان پتاسیم در محلول غذائی باعث تجمع بیشتر نیترات در یولاف گردیده است (۱۶۶) و در مورد ذرت نیز حتی در موردی که میزان نیترات زیاد بوده است این افزایش صورت گرفته است (۶). در آزمایش دیگری مشاهده شده است (۱۲۰) که با کشت گیاه گوجه فرنگی در محلول بدون پتاسیم، با وجودیکه علائم مشخص کمبود ازت را نشان داده است، مقدار تجمع نیترات در آن نسبتاً "زیاد بوده است".

تحت شرایط مزرعه کاربرد پتاسیم اثرات خیلی کمتری در تجمع نیترات در گیاه داشته است. در آزمایشی بوسیله لوری و همکاران (۱۰۴) مشاهده گردید که دادن پتاسیم به خاکهایی که مقدار ازت آن کم و بدون آهک میباشند باعث کاهش نیترات در شیر خام گیاهی در ذرت شده است. ازت باعث افزایش مقدار نیترات گردید ولی ازت و پتاسیم باهم مقدار نیترات را

بهمان اندازه ای که در گیاهان شاهد موجود بود بالا بردند . کرافورد و همکاران (۴۴) مشاهده کردند که با دادن ۸۳ پوند پتاسیم در جریب، افزایش مقدار نیترات در یولاف خیلی کم بود و با تغییر سن گیاه از حالت رویش به مرحله زایشی (مرحله خمیری دانه) این اثر از بین رفت . در آزمایشی که رایت و همکاران (۲۰۲) با استفاده از یک طرح فاکتوریل روی چمن انجام دادند مشاهده شد که مقدار کود شیمیائی پتاسه اثری بر مقدار نیترات نداشت و کنش متقابل ازت و پتاس نیز معنی دار نبود .

در آزمایش سورنسن (۱۵۳) با دادن مقادیر صفر، ۳۰۰ یا ۶۰۰ کیلوگرم ازت در هکتار به چغندر علوفه ای و تجزیسه ریشه، دمبرگ و پهنک برگ نتایج مبهمی بدست آمد . مقدار نیترات بسته به مقدار کود داده شده متفاوت بود. مثلاً "در دمبرگ درموردی که مقدار نیترات حداکثر بود، حداکثر مقدار پتاسیم (۴/۵۹ درصد ماده خشک) در گیاهانی بدست آمد که با آنها ازت داده نشده بود و حداقل پتاسیم (۲/۷۲ درصد) در گیاهانی بدست آمد که ۶۰۰ کیلوگرم در هکتار ازت داده شده بود .

در بعضی آزمایشات کود فسفره باعث افزایش نیترات (۷۶،۵۳) و در بعضی باعث کاهش آن یا اثرات متفاوتی داشته است شاید اثر آن بطور غیر مستقیم از طریق اثرات چند جانبه آن بر متابولیسم گیاه باشد . در کاشت گیاه در محلولهای غذایی مقدار زیاد فسفات باعث کاهش جذب نیترات گردیده است .

کمبود دو عنصر نادر مولیبدنم و منگنز باعث تجمع نیترات در گیاهان عالی و نیز میکروارگانیسرها گردیده است . در تحقیقات اخیر مشاهده شده است که مولیبدنم جزء فلزی آنزیم احیا کننده نیترات بوده در حالیکه منگنز عمل مشابهی

در احیا کننده هیدروکسیلامین دارد (۱۱۷) . با وجودیکه بر طرف نمودن کمبود منگنز باعث ناپدید شدن نیترات در بافتهای یولاف و *Phalaris minor* در خاکهای استرالیا شده است (۱۰۱) و اضافه کردن مولیبدنم به محلول غذایی باعث کاهش نیترات در برگها و ساقه های گوجه فرنگی گردیده است (۱۶۳) (۱۱۵) کوششهای کمی که در زمینه کاهش تجمع نیترات از طریق کاربرد این دو عنصر در خاکهایی که کمبود نداشته اند شده است کاملاً "موفقیت آمیز نبوده است .

گزارشات مربوط به اثر عناصر غذایی دیگر بر تجمع نیترات بمنظور نتیجه گیری قطعی چندان زیاد نیست . چنین پیشنهاد شده است که تجمع نیترات را میتوان با "متعادل نمودن" میزان ازت فراوان قابل دسترس در خاک از طریق کاربرد عناصر غذایی دیگر محدود نمود . از آنجائی که ازت و پتاسیم میتوانند بیش از اندازه ای که برای حداکثر رشد مورد نیاز است تجمع حاصل کنند و نیز افزایش پتاسیم و فسفر قابل دسترس میتواند باعث تجمع نیترات گردد، بنظر میرسد که متعادل نمودن نیترات نمیتواند میزان نیترات گیاه را کنترل کند مگر اینکه رشد گیاه بوسیله کمبود مواد غذایی دیگر محدود گردد .

۲- رطوبت

مسمومیت نیتراتی در بیشتر موارد در مناطق نیمه خشک و نیمه مرطوب اتفاق افتاده و در جاهای دیگر موقعی ایست مسمومیت حادث شده است که بارندگی باحد متعارف تفاوت فاحشی داشته است . با این وجود اطلاعات موجود در زمینه رابطه بین رطوبت و تجمع نیترات خیلی محدود میباشد . اغلب نتایج از مشاهدات موجود در تحت شرایط مزرعه در مواردی که وقوع مسمومیت زیاد بوده است بدست آمده است .

دو مورد مسمومیت گزارش شده توسط مایو برای ذرت در کانزاس یکی در حالت خشکسالی و دیگری در حالتی که برداشت ذرت قبل از مرحله رسیدن بوده است اتفاق افتاده است. بدون شک علت هر دو یکی بوده است. بهمین ترتیب در آزمایش دیویدسن و همکاران (۴۵) یولاف مورد مطالعه تحت تاءثیر خشکسالی بوده و در آزمایش گارنر (۶۱) نیز ساقه های ذرت چریده شده توسط گاوها تحت تاءثیر خشکسالی بوده است. از طرف دیگر بنظر میرسد که خشکسالی طولانی اثر کمتری در تجمع نیترات در مقایسه با یک خشکسالی کوتاه مدت دارد. (۴۵، ۶۳).

چندین فرآیند وابسته به رطوبت نتیجتاً در تجمع نیترات مؤثر میباشند. در خاک ازت آزاد شده از ترکیبات پیچیده آلی در اثر فعالیت باکتریها بوده که خود احتیاج به آب دارد. ازت آزاد شده و همچنین ازتی که از طریق کود شیمیائی بخاک اضافه گردیده است از طریق آب بطرف ریشه ها رفته و سپس بصورت محلول توسط آوندهای چوبی به قسمتهای گیاه که مصرف میشود هدایت می گردد. این جریان احتیاج به یک حداقل رطوبت دارد و ازدید عملی برای اینکه یک گیاه جوان که نیترات در آن ذخیره میشود بتواند باندازه کافی رشد کند و اندامهای مختلف جهت ذخیره نیترات تولید کند احتیاج به رطوبت کافی دارد.

گیاهانی که در اثر خشکسالی در مرحله ای از رکود قرار دارند بعد از بارندگی بعلت آزاد شدن ازت توسط میکروارگانیسرها و تسهیل در انتقال آن جهت تجمع مقدار خطرناک نیترات ممکن است فقط احتیاج به چند روز داشته باشند (۱۹۶، ۵۰).

هنگامی که گیاه تحت شرایط کمبود آب باشد فرآیندهای

سوخت و سازی بهم خورده سرعت احیای نیتراتی تا حدودی در اثر کاهش فعالیت آنزیم احیا کننده نیترات آهسته میگردد. البته ممکن است خاک جهت معدنی شدن و حمل ازت هنوز باندازه کافی مرطوب باشد مخصوصاً زمانی که گیاه شادابی خود را در ساعات حداکثر تبخیر از دست داده و در شب آنرا بازیابد. تحت این شرائط تجمع نیترات بسرعت صورت میگیرد. اگر خشکی هوا ادامه پیدا کند، کاهش معمولاً در موقع میوه دهی در اثر جابجائی و تمرکز و سوخت سازی که صورت میگیرد ممکن است هیچگاه حادث نشود. مشاهده شده است که گیاهان مسموم ذرت و یا خوشه های چروکیده یولاف مسموم عقیم بوده است (۷۵، ۵۹، ۴۵) برعکس در قسمتهائی از ساقه که در بالای سنبله های دانه دار بودند نیترات بندرت مشاهده گردیده (۲۶).

آزمایشات مربوط به تنفس آب محدود است و شاید دلیل آن مشکل بودن ایجاد و حفظ تنشهای معین باشد. در آریزونارایت و تراتمن (۲۰۱) با تغییر دادن میزان آبیاری تا رسیدن خاک به مرحله پژمردگی در اعماق ۶، ۱۲، ۱۸، یا ۲۴ اینچی برای نوعی علف چمنی (*Panicum antidotale*) موفق شدند که تجمع نیترات را تغییر دهند. مکنزی و همکاران (۱۱۰) با آبیاری در مرحله ای که خاک در تنش زیاد بود مشاهده نمودند که میزان نیترات دمبرگ نسبتاً افزایش یافت ولی چنین افزایشی در مقایسه با افزایش حاصله از کود شیمیائی اهمیت چندانی نداشت. دوتی و واردر (۵۳) با قرار دادن گلدانهای کشت شده از یولاف در معرض "خشکی نسبی" مشاهده نمودند که میزان نیترات در گاه یولاف افزایش یافت و در آزمایش دیگری در ساسکاچوان که توسط ویت هدموکسون (۱۹۱) ذکر شده است گیاه یولاف کشت شده در گلخانه نیز با از بین

رفتن تنش رطوبت بسرعت واکنش نشان داده است (مراجعه شود به جدول زیر)، بنظر میرسد که موقعیت خوبی برای تحقیق در این زمینه موجود است .

درصد ازت نیترا ته در ماده خشک

شرایط خاک	بعد از هفته پنجم	بعد از ۴ هفته اول
۴ هفته اول	هفته پنجم	
مرطوب	نزدیک به مرحله پژمردگی	۵/۹۲
نزدیک به مرحله پژمردگی	مرطوب	۱/۵۷

۲۸ درصد از نور تابیده شده به شبر سفید باعث شد که مقدار نیترا ت در آن بترتیب برابر ۴۶۳۰ ، ۶۹۲۰ و ۹۲۷۰ قسمت در میلیون گردد (۸) . میزان نیترا ت در ذرت در مرحله ای که در معرض ۳۵ درصد سایه است دو برابر حالتی است که بدون سایه بوده است و با افزایش دادن شدت سایه به ۷۰ ، ۸۰ یا ۹۰ درصد میزان نیترا ت هنوز در حال افزایش بود ما ست (۹۸) . در آزمایشی مشاهده شد که در چغندر قند و خردل با افزایش شدت نور از ۶۳۰ به ۹۴۰ تا ۱۲۴۰ شمع - فوت بدون در نظر گرفتن سم علف کش داده شده بآنها میزان نیترا ت در آن کاهش یافت (۱۹۳) .

نوسانات روزانه و تغییرات روز بروز نور در تجمع نیترا ت بوسیله محققین زیادی گزارش شده است (۲۸، ۴۴، ۷۰، ۶۰، ۱۵۴) هگمن و همکاران و کاندلا و همکاران (۳۳) مشاهده کردند که در روزهای ابری و نیز در انتهای دوره های تاریک

۳- نور

اثر شدت نور، طول مدت ، و کیفیت آن در تجمع نیترا ت بوسیله متخصصین زراعت بررسی شده است ، متخصصین مذکور با الهام از آزمایشات انجام شده بوسیله گیلبرت و همکاران (۶۳) مشاهده کردند که اغلب گیاهان یولاف سمی در دره های تنگ تولید شده بودند . فیزیولوژیست ها نیز بمنظور تفسیر مکانیسم اسیمیلاسیون ازت اثرات نور را مطالعه کرده اند .

در بسیاری از آزمایشات شدت نور را تغییر داده اند . این کار بوسیله عبور دادن نور از لایه های توری ، شیشه ای و پلاستیکی صورت گرفته است . البته اخیراً " از اتاقهای کنترل جهت بررسی مطالعات تجمع نیترا ت استفاده میشود . نتایج تمام این مطالعات نشان میدهد که کاهش شدت نور با افزایش میزان نیترا ت رابطه دارد برای مثال کاربرد ۱۰۰ ، ۵۰ و یا

میزان نیترات زیاد بوده است و این تجمع با فعالیت آنزیم احیاء کننده نیترات رابطه منفی داشته است. سورنسن پیشنهاد مینماید که سیکل روزانه نیترات را میتوان برحسب میزان نسبی فتوسنتز و اسیمیلاسیون ازت توجیح نمود پیشنهاد شده است که ساعات نمونه برداری باید معین بوده و به شرائط هوا نیز دقت شود.

در آزمایشی مشاهده گردید که مدت نوردهی بر میزان نیترات در یولاف کشت شده در گلخانه موثر بوده است (۱۹۲) گیاهانی که بطور متداوم در معرض نور قرار داشتند حدود $\frac{2}{3}$ آنهایی که فقط در معرض نور روز بودند نیترات داشتند، تحت شرایط گلخانه یا اطافکهای رشد این اثرات بعلت واکنشهای فتویردیوی نبوده بلکه بعلت عدم شدت نور کافی میباشد.

اثرات کیفیت نور بر جذب و اسیمیلاسیون نیترات بطور بسیار جدی در دهه ۱۹۲۰ و ۱۹۳۰ مطالعه گردید و اختلاف حاصله در میزان نیترات بعلت پراکنش طیف نورگزارش شده است. بعلت اشکال بوجود آوردن انرژی تشعشی زیاد باشدت یکسان در قسمتهای مختلف نور قابل رویت و نور نزدیک به قابل رویت کوششهای کمی بمنظور ایجاد یک طیف مشخص غیر از آنچه در فتوسنتز بکار میرود شده است. البته تحقیقات اخیر توسط استوی (۱۶۴) به این پیشنهاد که اسیمیلاسیون نیترات میتواند بوسیله انرژی حاصل از قسمتی از طیف که از لحاظ فتوسنتزی کم اهمیت است تقویت گردد رونق داده است.

۴- علف کشها

مدت کمی بعد از اینکه علف کشها در معیارهای وسیع مورد استفاده قرار گرفت، استاهلر و ویت هد (۱۵۷) گزارش دادند که نیترات در برگهای چغندر قند که با علف کش D - ۲،۴

سمپاشی شده بودند ۲۰ مرتبه بیشتر از برگهایی بودند که سمپاشی نشده بودند. حداکثر نیترات بدست آمده یعنی ۱/۲۱ درصد درست ۴۰ مرتبه بیشتر از مقدار نیترات برگ هائی بود که این علف کشها برای آنها مصرف نشده بود. در همین اثنا سایر گزارشات نیز حاکی از این بود که دادن علف کشها میتواند خوشخوراکی بعضی از گیاهان از جمله آنهایی که دارای نیترات هستند بالا ببرد (۱۹۵).

عوارض متعدد ناشی از مسمومیت نیترات که در اثر کاربرد علف کشها بوجود آمده بود مشاهده گردید (۱۵۷) و آزمایشاتی در زمینه پیدا کردن رابطه ای بین این کاربرد و میزان نیترات در گیاهان انجام گردید. از جامع ترین آزمایشات در این زمینه میتوان آزمایش برگ و مک الروی (۱۰) و فرانک و گریسی (۶۰) را نام برد. برگ و مک الروی تعداد زیادی گیاهان زراعی و علف هرز را قبل و بعد از سمپاشی با سه میزان مختلف D - ۲،۴ تجزیه کردند و در هیچکدام از ۴ مورد تجمع نیترات مشاهده نگردید تنها در نوعی علف هرز بنام (*Axyris amarathoides*) افزایش نیترات مشاهده گردید. فرانک و گریسی اثر ۶ نوع علف کش بمقدار کمتر از حد کشنده را روی ۱۴ گونه گیاهی که در خاکهای با مواد آلی زیاد کشت شده بودند مطالعه کردند. نامبردگان اثرات کوتاه مدت و بلند مدت متفاوتی را مشاهده نمودند. بعضی از گونه ها واکنش نشان ندادند در حالیکه در بعضی دیگر در اثر کاربرد علف کشها میزان نیترات افزایش یا کاهش یافت. وایت هد و همکاران (۱۹۴) و فرتیگ (۵۷) نیز در آزمایشات خود اثرات فوق را مشاهده کردند.

در بعضی از مطالعات (۱۹۱، ۱۹۵) مشاهده شده است که با کاربرد علف کشها روی بعضی علفهای هرز تمایل دام به

خوردن آنها زیادتر شده است، شاید علت آن گوشتی شدن اندامهای گیاه در اثر پاشیدن مواد شبیه هورمون باشد. البته گریسی و فیروول (۶۶) مشاهده کردند که با پاشیدن این مواد بعضی دامها از خوردن مخلوطی از یونجه - بروم گراس خود داری کردند. در این آزمایش مقدار زیاد ماده بکار برده شده و نیز مدت زمان کوتاه بعد از پاشیدن باعث آلودگی سطحی شده و این امر خود مسئول امتناع دام از خوردن شده است و تغییرات داخلی در این کار دخالتی نداشته است.

با در نظر گرفتن تعداد زیادی گونه های گیاهی، انواع مواد شیمیائی، میزان مصرف آنها اثرات اکولوژیکی و شرایط انتخاب بوسیله دامهای مختلف میتوان چنین ادعا نمود که اثر علفکشها بر روی تجمع نیترا ت بطور رضایت بخشی معلوم نیست. یکی از این موارد نامطمئن را میتوان از آزمایش ساندو همکاران (۱۶۷، ۱۶۸) در تالابهای ویسکانسین مشاهده کرد که در آن علفکشها باعث از بین رفتن تعداد زیادی از گونه های غیر علفی در چراگاه شده و بدین ترتیب بمقدار زیادی میزان نیترا ت در علفهای موجود در کاهش داده و بطور کلی باعث جلوگیری از سقط جنین در گاوهای چراکننده در چراگاه گردید. تجزیه کامل هرگونه گیاهی قبل و بعد از سمپاشی و نیز تعیین درجه ارجحیت گیاه برای دام در این آزمایش امکان پذیر نبود. بنابراین محققین در ویسکانسین نتوانستند گیاهان با نیترا ت زیاد را مسئول این کار بدانند زیرا ترکیبات دیگری نیز ممکن است دخالت داشته باشد.

امروزه مصرف علفکشها خیلی بیش از آنست که بتوان نحوه اثرات آنها را تفسیر نمود. با پاشیدن این مواد روی تعداد زیادی گیاهان زراعی و علفها بعضی اثرات جنبی آن مثل اثر روی نیترا ت را نیز باید انتظار داشت.

۵- سایر عوامل خارجی :

مکانیسم اثر حرارت بر میزان نیترا ت بخوبی روشن نیست ولی بدون شک بین آنها رابطه ای وجود دارد. یک نمونه بارز در این مورد توسط نایتین گیل و همکاران (۱۲۰) نشان داده شده است نامبردگان دریافتند که در دو گیاهچه سوژا که از لحاظ اندازه و مرحله رشد یکسان بودند میزان ازت یکی از آنها سه برابر دیگری بوده و ۵۶ درصد این ازت بصورت نیترا ت بوده است. در گیاهی که میزان ازت آن کم بوده است، ازت بصورت نیترا ت وجود نداشته است. در این آزمایش گیاهی که دارای ازت کم بوده است در حرارت پائین پرورش داده شده بوده است. البته مطالعات انجام شده روی یولاف زمستانه تحت شرایط مزرعه در فلوریدا نشان داده است که بین حرارت زیاد و نیترا ت زیاد رابطه خوبی وجود دارد (۱۰۰). در آزمایش نایتین گیل و همکاران (۱۲۰) تجمع نیترا ت در حرارت پائین را میتوان بعلت میزان کم اسیمیلاسیون نسبت به میزان جذب ازت دانست در حالیکه در آزمایش کرتشمیر سریعتر شدن میزان نیتریفیکاسیون در خاکهای کشت نشده که از لحاظ مواد آلی نیز غنی بوده اند میتواند دلیل اصلی باشد.

شواهد مربوط به متغییر بودن اثر حرارت بر نیترا ت نسبت به گونه گیاهی را میتوان در آزمایشات جامع با ترست و میشل (۸) که تحت شرایط اتاق رویش انجام شده است مشاهده نمود. در این آزمایش سه گونه گیاهی در درجه حرارتهای زیر پرورش داده شدند.

نوعی علف چمنی (*Paspalum dilatatum*) در درجه حرارت ۴۵ تا ۹۵ درجه فارنهایت که درجه حرارت بصورت ۱۰ درجه ای افزایش می یافت. نوعی ریگراس (*Lolium sp*) در درجه حرارت ۴۵ تا ۸۵ درجه و نوعی شبر سفیید

(*Trifolium subterraneum*) در درجه حرارت ۴۵ تا ۷۵ درجه فارنهایت. حداقل میزان نیترات در سه گیاه فوق در درجه حرارتهای زیر بدست آمد: در *paspalum* ۶۵ درجه فارنهایت، در ریگراس در ۴۵ درجه و در شبدر در ۴۵ درجه فارنهایت. تجزیه شیمیائی این سه گونه نشان داده که در علفهای چمنی بین مقدار فروکتوزان و میزان نیترات یک رابطه منفی وجود دارد در مورد شبدر این رابطه منفی بین میزان کل قند و میزان نیترات وجود داشت. عقیده کلی که حرارت اصولاً بطور غیرمستقیم روی نیترات موثر است با این قبیل آزمایشات تایید میشود و ممکن است این امر خود باعث عدم وجود تحقیقات زیاد در این زمینه باشد.

در آزمایشات متعددی مشاهده شده است که تجمع نیترات در گیاهانی که در خاکهای مختلف رشد میکنند متفاوت است (۵۳، ۶۳) ولی برای درک اینکه آیا این اختلاف در اثر عوامل فوق و یا عوامل دیگر بوده است تعیین خصوصیات خاک کافی نبوده است. کوک (۴۰) نتیجه گرفت اثر نوع خاک باندازه حاصلخیزی خاک نمی باشد. در گزارشاتی که در ویومینگ تهیه شده است تاکید بیشتر روی مواد مادری شده است. هانوی و همکاران (۷۷) توجه را به میزان تهویه خاک جلب نموده اند. هیچگونه شواهدی مبنی بر اثر امراض و آفات بر میزان نیترات گیاه میزبان در دسترس نیست در آزمایش ویلسون (۱۹۷) عوارض مشاهده شده در خربزه قندی (*Muskmelon*) و گل میمون (*Snapdragon*) در اثر امراض بوده و بعلت نارسائیهای فیزیولوژیکی نبوده است. پارازیتها بوسیله از بین بردن ذخیره غذایی گیاهان باعث تشدید تجمع نیترات می گردند.

تلفات نیترات بعد از برداشت محصول:

روشهای برداشت و جمع آوری محصول بر میزان نیتراتی که در داخل گیاه باقی میماند موثر است. از یک طرف ریزش برگ که خود باعث افزایش درصد ساقه میگردد ممکن است مسمومیت نیتراتی را افزایش دهد و یا قسمتی از نیترات در اثر فعالیت میکربی به نیتريت تبدیل گردد. از طرف دیگر قسمتی و یا کلیه نیترات و یا تولیدات آن ممکن است از گیاه خارج شود.

تبدیل نیترات به نیتريت بعد از برداشت برای بعضی محصولات از قبیل علوفه خشک یولاف (۱۳۵، ۱۲۵، ۶۳) علوفه خشک آمارانتوس (۱۲۵) مانگلزو شلغم خشک شده به وسیله حرارت (۱۳۷، ۱۰۸) و عصاره تریبولوس (۱۳۶) و ذرت (۱۹۳) گزارش شده است. ساویچ (۱۳۹) معتقد است که تبدیل نیترات به نیتريت بعد از برداشت در قسمتهای برگ چغندر قند میتواند مسئول مرگ و میر بعضی از گاوهای شده باشد که از آن تغذیه نموده اند البته این قسمتها در موقع برداشت مضر نبوده اند. در دو آزمایش نشان داده شده است که تلفات نیترات در گیاهان با نیترات زیاد و درصد آب زیاد که با هستگی خشک شده باشند نسبتاً کم است. در مورد چغندر قند کمتر از ۱۰ درصد در عرض مدت ۶۴ ساعت (۱۵۴) و در علوفه مخلوط کمتر از ۱۶ درصد در عرض سه روز (۱۰۰) میباشد گزارشی از میزان تلفات نیترات در علوفه از طریق شسته شدن بوسیله باران در دسترس نیست.

تلفات نیترات در سیلو میتواند سریع و زیاد بوده و خطراتی در برداشته باشد. بوسیله یک فرآیند حیاتی غیر هوازی که در اثر انحراف از مسیر اسیمیلایون معمولی در مرحله نیترتی بوجود می آید اکسیدهای مختلف ازت و نیز ازت ملکولی

میتواند تولید گردند. عموماً عمل دی نیتریفیکاسیون را در اثر عمل میکروارگانیسرها میدانند، البته وانگ و بوریسز (۱۸۱) ملاحظه کردند که با قرار دادن گیاهچه های سوژا، که قبلاً در شرایط ضد عفونی کشت شده بودند، در داخل "لوله های سیلو" همین نوع گازها تولید شدند. در مورد دی نیتریفیکاسیون پترسون و همکاران (۱۲۹) نوشته های موجود در این زمینه را بررسی کرده اند.

در یک سری آزمایش با استفاده از اسپکترومتر جرمی (۱۲۹، ۱۸۱) تصاعد اکسیدهای گازی ازت از سیلوهای موجود در مزرعه و لوله های آزمایش بررسی گردید. چنین مشاهده گردید که اکسید نیتریک اولین گازی بود که ظاهر شد و معمولاً در عرض ۲۰ تا ۳۰ ساعت به حداکثر غلظت رسید اکسید نیترو در عرض ۵۰ ساعت به حداکثر غلظت رسید. زمان حداکثر تولید N_2 به تاخیر افتاد ولی در این آزمایش بدقت تعیین نگردید "دی اکسید ازت که حداکثر خطر برای سلامتی دارد با ترکیب NO و اکسیژن حاصل میشود و NO_2 بنوبه خود در اثر مضاعف شدن تبدیل به N_2O_4 میگردد.

آزمایشات انجام شده توسط همین گروههای تحقیقاتی با نیترات و اسیدهای آمینه مارکدار شده بوسیله N^{15} نشان داد که قسمتی از گازهای ازته در اثر واکنش ازت آمینه با نیتريت تشکیل شده اند اما با نیتريت مارکدار میزان گاز باز یافته شده حدود ۱۰ مرتبه بیشتر بود و بدین ترتیب نیتريت بعنوان منبع اولیه اکسیدها بحساب آورده شده است.

استفاده از سیلوهایی که دارای نیترات زیاد بوده و عمل دی نیتریفیکاسیون در آنها انجام گرفته شده است از لحاظ اقتصادی قابل توجه میباشد. تحقیقات نشان داده است که در حالیکه میزان نیترات ممکن است کاهش یابد، همیشه به سطحی

که دیگر خطرناک نباشد نمیرسد (۲۶، ۱۹۰، ۱۹۱). با ادامه تحقیقات مشاهده گردید که تلفات حاصله میتواند تحت تاثیر عوامل متعددی که بعضی از آنها قابل تنظیم هستند قرارگیرد. در آزمایشاتی که جاکوبسون ویزمن (۸۷) با نباتات علوفه ای انجام دادند مشاهده کردند که در علوفه ای که با ۵۵ درصد رطوبت سیلو شده باشد فقط ۲۰ درصد از نیترات خارج میشود در حالیکه در علوفه ای که با ۸۰ درصد رطوبت سیلو شده باشد ۶۱ تا ۹۸ درصد نیترات خارج میشود. اضافه کردن قند باعث کاهش تلفات نیترات در علوفه با رطوبت زیاد شد، خورد کردن علوفه قبل از سیلو نیز منجر بهمین عمل شده است. کلروفورم و تولوئن باعث متوقف ساختن فعالیت های میکربی و بالنتیجه تصاعداکسیدهای ازت شده و بنابراین میزان نیترات تغییری نمیکند (۱۲۹) متابی سولفیت سدیم بمیزان زیادی باعث توقف ساختن گازها هم در کارهای آزمایشگاهی و هم در سیلوهای مزرعه میشود (۲۷، ۱۸۱) در حالیکه بعضی مواد افزاینده به سیلو اثرات بسیار کمی دارند (۲۷).

برای اینکه دی نیتریفیکاسیون در مواد گیاهی سریع حادث شود باید احیاء سریع نیترات به نیتريت صورت گرفته و متعاقباً عمل اتواکسیداسیون نیتريت یعنی

$$3HNO_2 \longrightarrow 2NO + HNO_3 + H_2O$$

صورت گیرد. گرچه احیاء اولیه بیولوژیکی میباشد ولی واکنشی که نشان داده شده است شیمیائی است. این عمل احتیاج به یک محیط اسیدی (pH کمتر از ۵/۵) دارد، بنابراین برای اینکه تصاعد گازها حفظ گردد باید میکربهای احیاء کننده نیترات به نیتريت مقاوم به اسید باشند (۲). جلوگیری از کاهش حاصله در اثر خورد کردن علوفه یا اضافه کردن قند به آن میتواند بهمین دلیل باشد زیرا هر دو عمل باعث افزایش اسیدتیته

میشوند . برعکس در سیلوهائی که هیچگاه به pH کم نرسیده یا pH کم خود را بعد از چند هفته از دست میدهند ، تلفات نیترات خیلی سریع میباشد (۸۷) .

نتایج حاصله نشان میدهد که کاهش سریع نیترات در سیلوها در اثر دی نیتریفیکاسیون معمولاً " تحت شرایطی که مرتبط به حدوث تغییرات نامطلوب در ارزش غذایی است اتفاق می افتد .

